

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Primus Siue Vis Et Virtus Exemplorum, Hoc est, Solatia Et Documenta
- Hæc Moribus, Illa Temporibus Nostris Adhibita

Stengel, Georg

Ingolstadii, Anno M.DC.L.

Caput XXVIII. Exemplo S. Petri, itemq[ue] ex ipso nomine Christiani
docetur, Christianos non debere esse crucis fugitores.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48162](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48162)

CAPVT XXVIII.

Exemplo S. Petri, itemq. ex ipso nomine Christiani docetur, Christianos non debere esse crucis fugitores.

Nimirum altè animo eius infederat illud: *Tu me sequere.* Eam ob causam, vt postea Sfortia patris imagine ad fortia fuit impulsus, ita D. Petrus imaginem Christi memori meate semper aspiciens, semper ardentibus votis desideravit exprimere ac imitari. Quamobrem non potuit non gaudere, similitudinem Magistri assecuturus. Igitur Petro Christi Domini mors & prototypon fait, & stimulus, vt mori non recusaret, sed amaret. Quam Domini Seruatoris mortem, etiam vxori suæ, cum ad Martyrij palmam duceretur, in memoriam reduxit. Ita enim scribit Clemens Alexandrinus: *Aiunt certè, beatum Petrum cum vidisset uxorem suam duci ad mortem; latatum quidem esse propter vocationem, & quòd domum reuerteretur; valde autem exhortando & consolando proprio nomine eam compellantem dixisse: Hæc tu: Memento Domini, Tale erat beatorum matrimonium.* Hæc Clemens.

I.

Clemens:
Alexandr. l. 4.
strom.

Hanc Christi similitudinem sectandam esse etiam nobis, ex illo S. Augustini supra recitato dicto docemur: *Christiani nomen ille frustra sortitur, qui Christum minimè imitatur.* Igitur aut Suffeni nobis ipsis sumus, & Christiani non sumus: aut Christum Dominum imitandum proponimus. Quod clarè dixit S. Ioannes, cuius illa sunt: *Qui dicit se in ipso manere, debet quemadmodum ille ambulauit, & ipse ambulare.* Aliter qui ambulat, extra viam exerrat. Quid est enim in Christo manere? Aut Christianum esse? Aut vocari? Nisi vestigia illius legere? hoc est, Deum profiteri; Religionem defendere; fidem veritatemque propagare; mores prauos corrigere, sanctos inducere, bona alijs facere, mala recipere, hanc gratiam apud Deum existimare, si benè faciens quis patienter sustineat persequentem, gaudeatque, quòd datum sit sibi, passionibus Christi communicare; honorem, gloriamque eius promouere; denique opprobrijs, iniurijs, plagis cooperiri, & confici innocentem. Hoc est esse Christianum. Et quisquis Christianus est, hæc omnia est. Qua de causa Sanctus ille, apud Eusebium, à Tyranno rogatus, quod ipsi nomen esset? respondit, *Christianus sum.*

II.

S August. de
vita Christiana.

1. Ioan. 1. 6.

Euseb. lib. 5.
hist. Eccl. c. 1.

O

sum.

sum. Qua natus domo? *Sum,* ait, *Christianus.* Libérne, an seruus? *Christianus sum,* inquit. Nec aliud respondit, quidquid tandem à Præfide interrogaretur, ratus hoc vno nomine omnia comprehendendi.

III.

Vbi nunc sunt illi delicatuli? ad quemuis Næuoli occursum impatientes; immò ad quoduis verbum sine serenitate vultus ab altero prolatum insanientes? Vbi illi, qui mille annorum Purgatorium meriti, qui ipsâ Acherunticâ æternitate dignissimi, qui ob mille fraudes & inuentiones, ob grauissimas iniurias, ac iniustitias, oppressionesque pauperum, vel culleo insuendi; & tamen, si vel ab Ecclesiaste, vel à Curione spirituali paulò, non dicam seueriùs, sed intelligentiùs admoneantur, illico in vindictas, in immortales, & vel furiâ ipsâ dignas iras erumpunt? An hi *Christiani*? an D. Petri discipuli? an Christi imitatores? an nomine suo, quod larvatum dumtaxat gerunt, digni? an à iudice olim Christo interrogati, *quod genus? unde domo?* respondere audebunt, se esse *Christianos*? se sub Christo; sub Petro, crucis, humilitatis, patientiæ amorem didicisse?

IV.

In vita B.
Franc. Bor-
gia, lib. 4.
cap. 1.

S. Augustin.
lib. de vita
Christian.

B. Franciscus Borgias Gandiæ Dux, tertius postea Societatis nostræ Generalis, cum aliquando intellexisset, impostorem quemdam, triremi adiudicatum, quòd mentito nomine, se pro Francisco Borgia venditasset iactassetque, dixisse fertur: *Si irirembus adicitur, qui meum nomen sibi vendicat; quid de me fieri par est, qui non inane nomen porto peccatoris? Quid de illo fiet, qui inane nomen portat Christi, & Christiani? Quid enim tibi prodest, ait S. Augustinus, vocari qui non es, & nomen tibi portare alienum?*

V.

Noui complures, diuersis locis, opifices, qui cognomine *Comites* appellarentur; noui mediastinos, qui *Duces*; rusticos, qui *Reges*; & credo etiam mendicos, qui *Casares* se vocabant, & vocari sinebant, & verò etiam ita à progenitoribus vocabantur nomenclaturâ familiæ consuetâ: sed quid inopi nomen *Comitis*; seruo vocabulum *Ducis*, rustico venusta appellatio *Regis*, aut mendico nomenclatura *Casaris* profuit? Nullum, ex his, nomen suum fecit ditiosem. Id inde habuerunt, vt quoties se nominari audirent, egestatis suæ, aut vilitatis admoniti, ob tituli inanitatem, erubescerent, & subinde etiam salibus atque cachinnis excipe-

exciperentur. Hoc idem meritò evenit, certè in supremo illo iudicio eveniet, personatis istis Christianis, quibus in signum professionemque Christianitatis, crux & in funere præferri, & in tumulo solet superponi, quam tamen canepiùs & angue semper sunt detestati & execrati. Quid his crux, quid nomen Christiani aliud erit, quàm testimonium falsitatis, & augmentum æternæ damnationis, quando *pars illorum cum hypocritis erit*, hoc est, cum illis, qui se Christianos esse non studuerunt, sed simulae-

runt? Sæpe contigit, vt, ante templi fores in maximâ hominum frequentiâ, sponsæ, ante nuptias virum passæ, & tamen corollam, virginitatis tesseram, gestare audenti, corona publicitus de capite diriperetur, & discerperetur; eiusque vice, altera è stramine contexta, tali patellâ dignum operculum, per summam ignominiam, imponeretur. Nempe vel populus indignam iudicat etiam minimo honore imposturam. Faciet hoc idem diuinus & seuerus olim iudex, istis nomine tenus Christianis, *inimicis crucis Christi*, crucem eripiet, quam fugerunt; nomen auferet, quod contaminauerunt; & pro salutifera cruce, dabit eos inconsumptæ flammæ cruciandos; nec jam eos Christianos vocabit, sed *maledictos*, eosque qui *in Christum transfixerunt*.

Mihi à bono Deo opto & precor, vt imitari possim, D. Petri imitatore, Ioannem Berchmans Belgam Diestemij Ann. 1599. 13. Martij natum, & Romæ An. 1611. 13. Augusti sanctissimè in Societate nostra defunctum. Qui crucem, rosarium, Ordinisque nostri regulas & in manu, & in pectore semper diligentissimè gestans dicere solebat: *Hæc tria mihi charissimæ; cum his libenter moriar*. Nempe talis Religiosus ante diuinum tribunal tutius non poterat apparere, quàm si cum cruce Christianus, cum rosario Marianus, cum regulis Ignatianus appareret. *Durius* quidem *multis videtur his sermo: Abnega te ipsum, tolle crucem tuam, & sequere Iesum*, spoliatus ab hoste, desertus ab amico, bonis omnibus commodisque temporalibus exutus. *Sed multò durius erit audire illud extremum verbum: Discedite à me, maledicti, in ignem æternum*. Ex his duobus duris quia vnum est eligendum, crucem, Christe, eligam, vt fugiam ignem. Immo in hac,

VI.

Philipp. 3. 18

Matth. 25. 41.

Ioan. 19. 37.

VII.

Thom. de Kemp. lib. 2. cap. 12.

tamquam verus Christianus, plus quàm in vlla alia re gloriabor. *Cum alijs*, ait de se, & de S. Basilio S. Greg. Nazianzenus, alia quædam cognomenta sint vel à parentibus accepta, vel ex seipsis, hoc est, ex proprijs vita studijs comparata: nobis contra magnum nomen eras, Christianos & esse, & nominari; atque eà re magis efferebamur, quàm Gyges pala annuli conuersione (si quidem hoc fabulosum non esset) per quam Lydiorum tyrannidem occupauit.

CAPVT XXIX.

Diui Pauli in tribulatione gaudens exemplum.

I.

Etrus Christum, Paulus & Petrum & Christum, in cruce cum gaudijs ferenda, strenuè est vel comitatus, vel imitatus, vt nos Christum, & Petrum, & Paulum haberemus tam comitandos, quàm imitandos. Nam si

Plutarch in Themist.

trophæa Marathoniam Themistoclem è somno excitauerunt; quem nostrum non impellerent aculeis potentissimis horum exempla? Et quidem de Christo, deque Petro Apostolo satis dictum est. Quis verò sensus, quæ mens Paulo fuerit, ex ipso Paulo discimus, cuius hæ sunt heroico pectore prolatae voces. *Placeo mihi, in infirmitatibus, in contumelijs, in necessitatibus, in persecutionibus, in angustijs pro Christo.* Pro placeo, Græcè legitur ἐὺδονῶ, delector, hoc est, vt ibidem exponit Theophylactus, non tantum eas fortiter fero, sed & ijs pascor, & oblector; non tamquam per se expetendis, aut ex se oblectare solitis, sed quia per illas perficitur in me virtus Christi.

1. Cor. 12. 10.

II.

Rom. 9. 3.

Alij gloriantur, de secundis rebus, de fortuna, de felicitate; at S. Paulus, *gloriamur*, ait, *in tribulationibus*, tamquam in præclaris Dei donis, ac beneficijs, quibus nos perficit, & ad patientiam, omnemque virtutem, ac præfertim ad spem certam æternæ gloriæ, velut secundo æstu, promouet. Quin adeò magni æstimat hanc malorum tolerantiam, vt profiteatur, nullam se

Galat. 6. 14.

etiam in hoc mundo gloriam æstimare: *Mihi absit*, ait, *gloriarì, nisi in cruce Domini nostri Iesu Christi, per quæ mihi mundus crucifixus est, & ego mundo.* Poterat Apostolus gloriari in sapientia Christi, &

S. Augustin. serm. 20. de verb. Apost.

verum diceret; ait S. Augustinus; poterat in Maiestate; poterat in potestate; & verum diceret; sed dixit, in cruce. Vbi mundi Philosophus